

zal gaan heerschen, dat het Nederlandsch geen woordgeslacht en geen naamvallen meer kent, en die opvatting zal het chaotisch door-elkaar-gebruiken ten gevolge hebben van vormen als *hij* en *zij*, *zijn* en *haar*, *welks* en *welker*, die in de schrijftaal onmisbaar zijn. Het gebruik van den vorm *der* zal ook bij nog terdege mannelijk gevoelde woorden hand over hand toenemen, tenzij men ook dien vorm geheel zou willen afschaffen.

In verband met zijn consequenties zal dit voorschrift omtrent de buigings-*n* leiden tot taalverarming. De taal zal inboeten aan geschiktheid om te dienen als litteraire taal, als taal van wetenschap en recht, ook als taal van den godsdienst. Voor de nieuwe bijbelvertaling, waaraan in de laatste jaren ernstig gewerkt wordt, zal de voorgestelde nieuwe schrijfwijze zeer bezwaarlijk kunnen dienen.

Eindelijk meende de Senaat, dat aan dat voorschrift betreffende de buigings-*n* een principieel onjuiste taalbeschouwing van een uiterst radicale richting ten grondslag lag.

⁵ Bv. bij den Heer Tilanus in zijn zeer lezenswaardige rede ter inleiding van zijn interpellatie van den minister v. O. K. W. op 21 Juni 1934. *Handd. St.-Gen.* 1935 II 2135.

⁶ De schrijver, Dr. H. B. A. Bockwinkel, lector in de wiskunde te Utrecht, stond mij toe, dien brief openbaar te maken. Hij was blijkbaar een terugslag op het adres van den Senaat der V. U., en onderstelde, dat ik daarin een belangrijk aandeel zou hebben gehad. De brief luidt (ik spatieerde een en ander): „Amice! Je moet maar durven! Hoe valt de bewering, dat de Vereenvoudigde Schrijftaal minder geschikt is als taal van wetenschap, te rijmen met het feit dat tal van taalgeleerden, daaronder de eerste, hun wetenschappelijke werk in die taal schrijven? „*Blindheid voor de feiten is een slechte eigenschap voor een wetenschappelijk man*” schreef De Vooys in het U. D. van 2 Nov. 1930 bij zijn bestrijding van de onverschoonbaar malle artikelen van Van Ginneken in de Maasbode, die door Dr. Royen tot pulver vermorzeld zijn. Dat je *persoonlijk* gehecht bent aan de oude schrijftaalvormen, waarmee je bent grootgebracht, is natuurlijk geheel iets anders. Geen vereenvoudiger zal daar minachtend op neerzien. Er is — ik zeg het geheel zonder ironie — zelfs altijd iets eerbiedwaardigs in het gehecht zijn aan het oude. Maar de vraag is hier of men de *opgroeïende generaties* maar telkens weer het gebruik van die aparte schrijftaalvormen mag opdringen, wat met name voor de naamvals-*n* zo ontzettend veel tijd kost. Dit zou toch alleen kunnen worden verdedigd, als men overtuigd was dat een